

Verkleurmannetje

De trui

'Ik ga niet mee! Ik blijf bij mama!'

Ze ziet hoe zijn gezicht vertrekt.

'Toe, Hanne! Doe nu niet moeilijk ...' dringt papa aan. 'Wij twee gaan op reis. Ver weg. Naar Afrika ... Het wordt een fijne tijd.'

Ze slikt. Afrika? Met z'n tweetjes?

Dan bedenkt ze iets.

'Moet je daar werken? Foto's maken?'

Hij recht zijn rug. 'Euh ... Ja ...'

Dus toch geen vakantie, denkt ze.

Papa moet altijd werken. Klik, klik! Foto's van ministers, van stakers of presidenten. Voor kranten of tijdschriften. Flash! Flash! Och, papa zonder flits bestaat niet. Net zoals ze hem altijd in een flits ziet. Nu eens is hij er, dan moet hij weer weg.

'Wij twee, samen op avontuur ...' sust hij. Hij kijkt als een puppy. Even gelooft ze hem. Maar wat zal mama doen zonder haar? Papa pakt haar kleren in.

'Je zal het leuk vinden,' belooft hij.

Zij wil niet weg. Ze wil naar het speelplein gaan. En daarna naar huis rijden waar mama en papa met het eten op haar wachten. Allebei, in één huis. Niet apart.

Ze is nog nooit weggeweest zonder mama. Vorig jaar zaten ze nog aan zee, in een huisje niet ver van het strand. Ze weet nog hoe ze door de duinen kropen en papa het zand tot achter haar oren schopte. Mama keek lachend toe, maar ze zat ook dikwijls voor zich uit te staren. Of ze wou uitwaaien op de pier. Zonder dat papa meeinging. En toen ze naar huis vertrokken, had mama dikke, natte ogen. Spijt om wat voorbij was, zei ze ...

Hanne heeft nog nooit gehuild na een vakantie.

‘Mag deze trui in de rugzak?’

‘Hanne!?! Die is veel te groot en veel te warm!’

Ze streelt met haar hand over de lange mouwen. Ze snuift aan de kraag en ruikt mama’s geur.

‘Hij moet mee!’ beslist ze dan.

De valies groeit dicht. Met shorts, slippers, kousen en T-shirts. En in haar rugzak steekt mama’s trui.

Vang dat beest !

Afrika is mooi! De lucht kleurt in het mooiste blauw dat Hanne ooit heeft gezien. Bij het hotel ligt een immens zwembad en een grote tuin.

Plotseling valt Hannes oog op iets vreemds. Langs de stam van een boom zit een beestje. Het lijkt op een hagedis maar dan met een gekrulde staart en een fijne kam op het lijf. Het beestje beweegt niet. Alleen zijn oogjes rollen als dikke knikkertjes in een groene vlek op zijn kop. Links. Rechts. Maar niet tegelijk. Hanne aarzelt.

‘Pak het dan!’ zegt een stem in haar hoofd. Maar hoe? Nee, ze is niet bang. Hoeveel poten heeft dit beest? Geen acht. Dus? Sta stil, berispt ze zichzelf. Mik op het beest. Grijp. En doe je ogen dicht als je iets in je handen voelt. Handen bij elkaar en niet loslaten, ook al kriebelt het ... Het lukt.

‘Een kameleon?’ zegt papa verbaasd als ze hem het beestje toont. Het beestje kruipt op hoge poten en tastende tenen over haar handpalm. Zijn lijf is nu blauwgroen, met zwarte vlekken en een witte streep boven zijn gebogen voorpoten tot op zijn bolle achterlijf. Hanne koestert de kameleon in de palm van haar hand. Alleen de staart glipt uit het holletje tussen haar handen.

‘Wacht, ik haal mijn fototoestel!’ Papa rent al weg.

‘n verkleurmannetje,’ zegt een stem naast haar. De zwarte tuinman wijst naar het beestje in haar hand. ‘Waar het jy dit gevind?’

Ze begriipt wat hij zegt. Het Afrikaans klinkt net als haar taal, alleen lijken de gebroken stukjes verkeerd aan elkaar gelijmd.

‘Verkleurmannetjies wissel kleur as daar onraad es.’

Hoe mooi, denkt ze. ’n Verkleurmannetje wissel kleur ...

Klinkt alsof hij een ander pakje kan aantrekken. Hanne voelt de pootjes en de geschubde huid.

Papa is terug, met zijn camera met telelens¹.

‘Papa, dit is een verkleurmannetje,’ herhaalt ze trots.

Ze opent voorzichtig haar hand. De kameleon verandert langzaam van felgroen naar gelig bruin. Even houdt ze hem dichterbij om hem goed te kunnen zien. Klik! Ze schrikt van het geluid. Maar de kameleon doet niets. Klik, klik. Papa draait zijn lens wat bij en drukt weer af. Klik.

Telefoon

‘Dit is ...’

‘Mama?’

‘... het antwoordapparaat van ...’

Hanne wordt boos. Ze wijst naar de hoorn.

‘Mama is niet thuis. Hoe kan dat nu?!?’

Ze stampt boos op de grond omdat de stem die zij hoort haar niet kan verstaan. Stom apparaat!

‘Spreek een boodschap in,’ zegt papa. Hij scheert zijn stoppelbaard weg.

‘... na de biep,’ zegt de dove mama aan de andere kant van de lijn.

‘Mama? Ik heb een kameleon gevangen. Hij zit nu in een doos op mijn kamer. Hij eet sprinkhanen en vliegen en ... mama?’

Haar stem breekt in twee. Papa grijpt in.

‘Annelies? Met Bert. Alles oké. We zijn goed aangekomen. We bellen nog terug. Daag.’

Hij legt de telefoon neer. Pas dan ziet hij de tranen op haar gezicht.

‘Hanneke toch!’ Hij trekt haar tegen zich aan. Hij streelt haar haren. ‘Niet huilen. Mis je mama zo erg?’

De tranen vloeien langs haar wangen. Ze weet niet meer wat zij voelt. Maar ze ziet de gekwetste blik in zijn ogen en ze raadt wat hij denkt.

‘Nee,’ sust ze hem.